Z DENNÍKU MÉ SAMOTY.

Vám, drahé duše, které stejně se mnou
kráčíte tady řadou srázných cest
za mdlým už světlem ještě zbylých
hvězd
počasím nevlídným a nocí temnou,

svou bolest dávám, kterou rukou pevnou
dnes pro vás pouze do kytky chci plést
v naději pevné, že jen u vás jest
chápání pro ni, vůni její jemnou.
Ji vezměte, neb druzí?. Ti co dají
na všechnu touhu se vši naději,
která mně zpívá smutně duše v háji?

V tvář se ji nejdřív drze podivají,
pak ještě drzej' se ji vysmějí
a na konec ji sprostě poplivají.

Ztracené chvíle, které jste mne hnaly
váš svojí silou v neznámou mi zem,
proč pálily jste most mi za mostem
a mládí moje nechaly mi v dáli?
V daleku kdesi do krve se hnal
západu slunce, který nad krajem
večerem visí, abych sám zřel v něm
svůj vlastní večer, jenž dnes tak ..
tak pálil!

Šlehají z něho rudých do plamenů
všechny mé sny a touhy, naděje
a já se marně za nimi zpět žena,

chtě zachránit je za každičkou cenu...
Než přijdu, dohoří a závěje
si pomník staví ztracenému věnu — —

A. J. H.

Česko-americký přehled.

— Slavnosti odhalení pomníku Karla Havlíčka Borovského v Chicagu konati se budou ve dnech 29. — 31. července 1911.

— První českou diplomovanou právničí v Americe a snad na celém světě stala se v min. dnech sl. A. M. Železná v Chicagu.

— Český den ve Waco, Tex., byl minulý týden jednou z nejskvělejších manifestací texaských Čecho-slovanů. V průvodu bylo více jak 3.500 lidí. 32 automobilů. 9 allegorických vozů, 21 spolků a 8 hudebních sborů.

— V Čechách a sice v Líbáni v minulých dnech zemřel jeden z nejstarších a nejčilejších česko-amerických harcovníků — Antonín Petrtyl ve stáří 80 roků.

— Emma Destinnová, Karel Burian a L. Slezák jsou již opět v New Yorku, kde celou saisonu zpívati budou s Metropolitní operou. Od Emmy Destinnové zvláště mnoho se očekává v Pucciniově nové opeře "Dívka zlatého Západu."

— Na návrh prof. Suchardy pomník Bedřicha Smetany v New Yorku zhotoví mladý český sochař Boh. Kafka spolu s prof. Kotěrou, jenž podá náčrtek na podstavec.

— Pamětnímu museu Golden Gate Parku v San Francisco dostalo se dvou velmi cenných darů od krajana Williama Hubáčka, jež vzbuzují pozornost znalců. Jsou to dvě malby. Jedna z nich představuje mexické nádoby z terra cotty, postavené na křiklavě zbarvené indianské pokrývce. Malba je věrně k přírodě provedena a světla i odstíny na ní jsou nejvýše umělecké. Menší obraz představuje divokou husu, kterou lovci jmenují "honker." Ta je do všech nejmenších podrobností věrně provedena.

— Čech Kajetán Atl, nadaný virtuos na harfu, získán byl pro letošní sézonu pro symfonický orchestr v St. Paul, Minn., a ve městě tom veřejným tiskem srdečně uvítán.

— Svaz svobodomyslných usnesl se na vydávání měsíčníku "Věk Rozumu," za jehož spolupracovníky hlásí se četní krajané zámořští a američtí.

— Mladý česko-americký virtuos na klavír p. E. Polák z New Yorku, odejel do Prahy, kde vystoupí při koncertu spolku Českých Žurnalistů.

— Krajan Josef Teibel byl zase zvolen okresním auditorem v okresu Sheridan, Severní Dakota, většinou 400 hlasů a to v okresu, kde mají republikáni 1100 hlasů většiny.

— Stařičký otec biskupa Koudelky zemřel v Reedsville, Wis.

— V Cooradu byla založena nová velká česká osada katolická pode jménem "Hovorka."

— Rev. V. Vaněk z Baltimore přesídlil se do Chicaga.

— V New Yorku sehrány byly ochotníky výborné hry "Na fare" a "Václav Hroběcický z Hroběic."

— Mistr Jar. Kocian slaví veliké triumfy v Clevelandu a v St. Paul, kde hrál se symfonickým orchestrem.

— Velká Matiční Slavnost v Chicagu koná se zase tuto neděli v pavillonu zahrady Plzenského pivovaru.

— Úspěch českého houslisty Em. Ondříčka v New Yorku byl slušný. Kritice se zvláště zamlouvala jeho technika.

Nehody, neštěstí a černá kronika Česko-americká.

— Josef Čeřen, 56 roků starý, bydlící v Chicagu, spáchal sebevraždu, zadusiv se svítiplynem. K sebevraždě byl dohnán nemocí.

— Tříletý Josef Pešek v Chicagu byl přejet pouliční karou a za krátko svému poranění podlehl.

— Delší dobu rozrušením čivů trpící Jan Uher, starý 38 let, svobodný a bydlící u své provdané sestry v č. 3809 Newark ave. v Clevelandu, spáchal sebevraždu utopením v řece Cuyahoga.

— V Chicagu Josef Kosina, 26 roků starý, spáchal sebevraždu zastřelením. Vpálil si kulku do hlavy. Co bylo příčinou jeho činu, není známo.

— Berta Šindelářová z Antigo, Wis., obviňuje svou matku a bratry z trojnásobné vraždy.

— V New Yorku zničen byl v minulých dnech požárem český majetek a sice dům č. 315 vých. 71. ul.

— Jan Sekanina z č. 3900 již. 41. ul. v Chicagu zavraždil svou manželku, postřelil jeden rok staré děcko a pak sám sebe usmrtil.

— Krajan Jan Dočekal z Schoeman, Tex., padem pod sekačku přišel o život.

— Krajan Jak. Sties v Chicagu byl v minulých dnech přejet karou pouliční dráhy.

— V minulých dnech zavražděn byl v Chicagu na Madison ulici Maurice Sturm. Policie ve spojení s vraždou tou zatkla krajana Josefa Bláhu.

— Krajan Vojtěch Cífka, doktor práv a chemie, člověk neobyčejně nadaný, ale velmi pestrých minulosti, v nanejvýš bědných poměrech v minulých dnech náhle zemřel v Chicagu.

— Pohřešovaný právě přijevši sem krajan Ant. Kučera byl v Chicagu nalezen v nemocnici sv. Bernarda s roztříštěnou hlavou. Vypadl prý z rychlovlaku.

— Emil Doležal, noční inženýr elektrárny, z Bellville, Tex., byl minulý týden záhadně zraněn nějakým tupým nástrojem na hlavě.

— Chicažský krajan, 26letý Rudolf Kubát z č. 1134 záp. 18. ul., z nešťastné lásky se zastřelil.

— V Chicagu, 32letý krajan F. Čihák děsným způsobem pokusil se, podřezav si třemi nátroji hrdlo, o sebevraždu.

— V Clevelandu, krajanka pí. A. Hlavatá klesla náhle před svým domem na zem a, když jí byla poskytnuta pomoc, shledáno, že je mrtva.

— Nemalé vzrušení v Clay Banks, Wis., způsobilo náhlé úmrtí 28letého krajana Jiřího Jirtle.

— V Pekinu, Ill., uhořela v minulých dnech pí. Mary Novoselová se třemi dítkami při nalévání petroleje do kuchyňských kamen. Neví se, byla-li Češkou či Slovačkou.

PRO RODINU.

(Ze života hudebního skladatele Luigiho).

Za krutého mrazu r. 1823 schýlilo se slunéčko, vysílajíc krvavé paprsky k západu. Opřelo se o malé okno nízké chatrče chudobné pařížské uličky a na okamžik osvětlilo nuznou, tmavou světničku, v níž seděly tři osoby: milokrásná dívka, vetchá stařenka a napolo slepý kmet. Schoulené osoby se zastřeženýma rukama v kapsách a pokrytou hlavou prozrazovaly, že se v komůrce, v níž nebylo kromě stolu, lavice a dvou chatrných lůžek žádného nábytku, netopilo, a jich přepadlé a vypoulené oči rovněž prozrazovaly, že trpí nejen zimou, ale i hladem. Kmet slzel, nikdo z nich nemluvil.

"Dovol!" přerušila konečně dívka hrobové ticho, "dovol, otče, abych službu svou zastala! Již jsou tomu tři měsíce, co své věci prodáváš, abys nás uživil; nyní však vyschl tento poslední pramen výživy! Nevyslyšíš-li mé prosby, musíme všichni tři hladem zahynouti!"

Kmet zavrtěl hlavou a pravil posléze: "Tak se nesmíš snížiti! Ještě nám zbývá jeden prostředek!"

Přikročiv k stěně, sňal s ní zaprášené housle. "Neumřeme hladem! Čtyřicet let vyživovaly tyto housle mne a mou rodinu, nuže, ony uživí nás i po pětileté přestávce!"

"Co chceš dělati?" zvolaly současně zděšená matka s dcerou.

"Co jsem čtyřicet let dělával. Budu opět housti!"

"Ale tenkráte hrál jsi v čele orkestru!" namítala dcera. "Tys řídil, a nyní ..."

"Nyní," pravil kmet s líčeným poklidem, "nyní oči moje nemohou ovšem noty čísti. Ale budu hrátí z paměti. Mé staré housle snad přece ještě vydělají na chleba pro mou drahou rodinu!"

A nedbaje proseb obou žen, opustil spěchaje komůrku. Venku byla zima. Ledový vítr vál, sníh chrupal pod nohama starcovýma. Kmet zrychlil kroky. Před jednou velmi navštěvovanou kavárnou stanul váhavě; však váhavost jeho trvala jen na okamžik. "Chof a deera trpí hladem a mrznou!" pravil sám k sobě, by si dodal odvahy, otevřel náhle dveře a vstoupil. Blíže u dveří stála aksamitem potažená židlice. Položiv na ni klobouk, počal ladíti nástroj. Okamžitě byl tu sklepník, a měře zrakoma brzy starce, brzy klobouk, pravil: "Co to! Myslíte, že jsme židlici proto dali aksamitem potáhnouti, by lecjaký šumař na ni klobouk položil?" Neodpovídaje na tuto nestoudnou řeč, vzal Luigi klobouk a položiv ho na zem, pokračoval, třesa se lítostí nad pohanou, jež se mu přihodila, v ladění houslí. "Chof a deera trpí hladem!" Touto myšlenkou ukončil své vnitřní pohnutí. Konečně přejel smyčcem struny, srdce jeho bušilo radostí, a brzy zapomněl, kde a proč se zde nachází. Pět let nehrál na svém nástroji, neb tóny jeho byly by ho jen na neštěstí připomínaly; nyní ale zněly hlasem věrného přítele.

Sotva že přehrál několik not ze zpěvohry "Vilém Tell" s podivuhodnou precisností a s citupným výrazem, velký, silný muž odstrčil nohou stůl, za nímž seděl, a ku kmetu pospíchal. Byl to Lablache, matador všech slavných basistů (nar. r. 1794 v Neapoli, zemřel r. 1858 tamže), kterýž bývalého ředitele orkestru poznal. "Luigi!" zvolal slavný basista. "Monsieur Lablache!" odvětil zaraženě hudebník, a nenadálý rumělnec polil jeho vráskovité líce. "Jak, Luigi, tam až to s vámi došlo?" "Mé oči ničeho nevidí, a nouze ..." "Dosti, dosti, zahrajte mně rondo ze "Semiramidy." Kmet uposlechl. —

Po introdukci zazněl překrásný, divuplný hlas, Lablachův hlas, kterýž každým sálem divadelním otřásl. Jako kouzlem nastalo v hlučné kavárně okamžitě hluboké ticho. Hráči kulečníku zanechali svých partií, všichni se hrnuli blíže a utvořili kruh okolo pěvce a houslisty. Dozpívav arii, vzal Lablache klobouk do ruky a sbíral po celé kavárně dárky od hostů. Když byl již klobouk až do kraje naplněn, vrátil se k Luigimu, a podávaje mu obsah, pravil: "Nyní pospěšte domů. Až podruhé se rozdělíme." A rychle vmísil se mezi ostatní hosty, aby ušel díkům starcovým. Od té doby zlepšil se stav Luigiův. Provdal deeru za výtečného hudebníka, a umíraje, těšil se tomu, že své dítě dobře zaopatřil. Choti své zůstavil část peněz, jež vystačila k její výživě. Lablache považoval chvíli tu za nejblaženější okamžik ve svém životě a získal si tímto šlechetným činem ještě více ctitelův a obdivovatelův.

střevíce, — vévodící vší pěkné dámské obuvi — jsou vynikající stylem, pohodlím a trvanlivostí. Mayerovy Leading dámské střevíce poskytují velmi pěkný vzhled, plně uspokojí při všech i okázalých příležitostech, jsou trvanlivé, pro povšechnou chůzi a vyznačují se všemi vlastnostmi rafinované obuvi.

Mayerovy Leading Lady střevíce

jsou dělány ze zvláštní k tomu účelu zvlášť vybrané kůže, silné a vhodné pro pěknou obuv. Velmi dobře padnou, jsou pohodlné a pěkně vyhlížejí. Jsou nejlepší jakosti a nestojí více než střevíce obyčejné.

Pro jistotu, že jste dostali právě, podivejte se na Mayerovu ochrannou známku na podešvi.

Zdarma. Zašlete-li nám jméno obchodníka, jenž nemá na skladě Leading Lady střevíce, pošleme vám zdarma a přeplacen výplacený obraz Marty Washingtonovy v rozměru 15x20. Rovněž dělanice **Honorbit** mužské střevíce, **Marta Washington** pohodlné střevíce, **Yerma** moderní střevíce, **Specia Merit** střevíce do školy a **Mayerovy** střevíce do práce.

F. MAYER BOOT & SHOE CO., Milwaukee, Wisconsin

Lablache považoval chvíli tu za nejblaženější okamžik ve svém životě a získal si tímto šlechetným činem ještě více ctitelův a obdivovatelův.

Zácpa

jest k tomu dobrá, aby se jí člověk co nejdříve zbavil. K tomu vám nejlépe poslouží Severovy Pilulky pro játra, neboť přivodí pravidelnou činnost jater i střev a to lehce i příjemně bez podráždění vnitřností. Mají posilující vliv na zažívadla. Účinky jejich jsou tak přirozené, že sotva poznáte byl-li jaký lék užíván. Obdržíte je v lékárnách. Cena 25c. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa.

Chcete si zasloužiti farmu?

Příležitost pro 500 mužů ku práci na vlastních domovech.

Wisconsinští obchodníci si přejí, by se farmáři usadili v blízkosti Ashland, Wis., a zvýšili plodiny ku spotřebě ve městě.

Celá řada prominentních obchodníků v Ashland, Wis., rozhodla se na tom, že by sem mohlo býti přivedeno více farmerů, kteří by se usadili nedaleko města, a činí jim podivuhodné nabídky.

Divoké a nevzdělané krajiny severního Wisconsinu jsou zámy jako podivuhodně úrodné a mnoho farmářů, kteří se usadili v těchto nových místech, pěstuje nesmírnou úrodu brambor, sena, drobného obilí a ovoce. Za své mlékařské výrobky a vejce dostávají veliké ceny, leč není tam ani polovina farmářů, kteří by byli s to vypěstiti vše ku spotřebě horníků, dělníků a továrníků v tomto velikém severním kraji. Každý druh farmářských výrobků posílá se u velkém množství do Ashland. Stát Wisconsin vybízí proto osadníky, by přišli do severní jeho části a přistěhovalecká úřadovna sama a veřejně praví, že je tam skvělá příležitost pro chudé muže ku zbohatnutí vzdělávaním divočin, jež druhdy byly porostlé lesy.

James W. Good & Co., prominentní to firma v Ashland, prohlašuje, že je jí s to umístniti na pět set rodin dle výběru na farmách v okruhu šesti mil kolem města. Aby pak povzbudili chudé, ale poctivé muže k usazení se kolem města a ku zvýšení těžby farmářských produktů pro místní trh, mají již plán, na jehož základě ti, kdož by se tam usadili, mohli by farmy vyčistiti, postaviti si domky a platiti za ně, až by si vydělali. Je-li tolik lidí ve městech bez práce, pak toto je skvělou nabídkou k nabytí dobrého živobytí, vlastního domku a zbohatnutí.

Státní úředníci tvrdí, že skoro každý druh plodin dá se tu pěstovati; podnebí je zde zdravé, uhlí a vody je dosti, trhy jsou blízko a v okolí je dosti dobrých škol a kostelů.

Čtenářům našim obdržeti lze každou další informaci, dopíší-li velmi dobře známé firmě James W. Good & Co., Ashland, Wis. Lidé ti mají zásobu informací pro vhodné lidi. 38-tf

FEUILLETON.

MEZI DVĚMA SVĚTY.

Veršovaný román z Česko-amerického života ve formě dopisů. Píše A. J. H.

VII.

Tak tedy píšu dnes Ti zase, bratře ..
Začínám zvolna nějak oklízat
a prohrát se z toho, co se kratšího
podobat zdálo mně již kolikrát.
Opětně píšu .. Diviš se? Já taky.
A ještě vlc se tomu divím sám,
kde vzal jsem sílu, abych všemi vraky
do volna vyplul a zas pohlédám
zvyklí si dutí a je srdcem zpíval.
Budou však smutné .. Jaký taky div ..
Což být snad jiný žití mělo příval!
Což mi snad život nese z onoch niv,
na kterých všechno pouze dětství hoří
v tisících květů barev přeplavjeh,
do kterých oko s radostí se noří,
aby z nich mělo jas jen, plus a smích?
Ba, bratře, rodný! .. Stíží dal mi chápat
tvůrci jejich, kterým o nich sním,
když vzpomínkami silkdy zalan lkpat
a o mínulu k přítí přemýšlím.
Pohádky moje jednou velkou budou ..
Však o ni jevím vkusu vesmír?
S těžkým ji srdcem vkusu dobr chudou,
pouště se v chuti v pokus rozfalí,
oba zápek z chuti modrou vzplývali,
co jednou celé vzplývat jsem chtěl
jsem strašlivým snědlem .. Vi to nesmrtelní ..
V mnoutlých dobách sic jsem nevěděl,
čím velkou bych cenou do plamenů ..
Zvesti jsem nesetl, vlastní duše vnitř
a v dusí z nitě pocházel jsem .. Jsme ..
Před tídy jdíte ji chci vzpěkovat
o chvíli lépe, by bylí do dítěte
okrajo mi vnímala a mezi tím
mohu zrat vlídným hrdlem tolik,
mi zavládlije k srdcím a přízním,
což ignadil na chvíle v lidí svět
bojmo bolem jakým svědomí?
Je plojím dím a mezi lidí pěvcí
a bez úlohy, hrad vedle mí

nic z štěstí jiných. Pro mne utajeno
snad navždy bude .. pro všechen už čas
tajemství krásné, kterým na mne, Ženo,
jen slza zírá spod Tvých jemných řas,
a tě abych pouze v zimomřivé moci,
v bolesti hořké, trpké askesi
zoufale spínal svoje slabé ruce,
uprostřed květů stoje na mezi,
jež přede mnou se v nedozírno táhne
prázdná a pustá, tak .. tak chudičká ..
A ruka krátká .. Květů nedomáhne ..
Dosáhla ii by, pak jak hloupička
jeden se za druhým mi v dáli ztratí,
by za chvíli se zas v ní ukázal ...
A o tom právě plavě vypovídati
bych sobě, hochu, z celé duše přál.
Jen sobě pravím, jsem vím, že lidu
málo bych já se, málo nevěřil ..
Zde svítání těžko druhých chápe hlas ..
Jsme, ale kyne jediný jen cíl:
dollar a krícha .. Dnes shurovíl,
na tom mu tudy pranic nezejde
a jedině se whiskou nepouil,
jak z chutí jsem do studýnky pic,
když tělo ztínil tuhé po vedru ..
Studýnk cln dosáh' zmalen chlapec
a líl v ní vždy vrtu jak z vrtu spásu ..
Jinak snad žití se mu nelíbí.
Smutní jsou na svobodné jen zpěvy:
Ze všeho vždy trpí pouze smích ..
Nevinný kalíc celistvý na přehlídky
Kmotřiček nevzrk, hojí to i kníh,
však vlastnosti a tíky svobodní,
radostno tělo z podnětných mu rud,
vždyť lépě se při tom před otcem jeho vždy
mluví takhle angenetní své
vnuzbu mužem .. Pak lne do hrudky ..
Pak tisíc tatrem vzlétání tě,
ke vnímě mělí z lidu pouhého ..
Upřímně mlčeli, ugrlmně tak pak.
A což se tvo a mezi mnou pole
a lo, co v Čechách skm kdys vyrůstával
a co se jsme chatky tisíceti
vlnkatý v dole, tou ke skm si lhal
co ve vlně nob z slných argumentech,
však v vzpomínkách, to kterých žijí kmet,
i když se tají v prohnaných kapesních ...

Takový je již lidí zdejších vkus ...
A ten se před mnou stále stejný mihá ...
Má duše jemu nijak nehoví ..
Vyjdeli proto někdy moje kniha,
pak nechať v Čechách sobě zalpoví
všechen tu bolest, kterou tady hynu
dlouhá již léta, nevěda ni sám,
jak jsem možno, že tak dlouho v stínu
při touze letět k slunci, vyšinám
jasného světla muhl jsem zde žíti.
Umíjeť vlastně .. To teď můj je vznět,
kterým má duše zlíu zase cítí,
chtíc vypěstit jim ten alespoň květ,
jenž pravou barvou, poctivou i vůní
v dalekých Čechách dal by nahlédnout
s dnjatou vudu velkých ubojišť tání,
jež vyhrají nás do svých strašných pout.
A proto píšu .. S jakým jsem chvatem!
A vedoucí nám a tak bych, vlí, byl rád,
kdyby se zlafilo mi i v tom spjatém
životi obojím zákv dokonat
pokladu svojí na života cestou,
abych ji mohl to jen obojím říci,
jak mlnji tu radostn vlast svou vlastní,
což dnáti Čechy státe vlc a vlc
a kterého literák nenávidím
Snadno to lícha pinch bohatí ..
I v tě však cli svůj (snadno) celou
a druhý bucha, by i tekaný Ti,
se bych byl sám zlát, kdyby jen ji kyla
snad jiná taky snou velkí chvat.
I mimo pomáhá mi vzpomínka má bílá
na lidnou bytost, kterou otáče rkl
i mně máme svou sobou, vzí mi, dnli,
vzí se ji nkoutíce vyhýbám.
Dnes to jistě nemluvíme svým tak ...
Kdysi v mně dnsím všechen plam
a mně mlnal, nevěď jen co mně lidská.
Ji mimo mohou. Ji vzlí dívčí
Nikdy v ní mohou odlísti sbrka.
Mám tajní chuť a bodu tajní.
Kvnla jsme v mně kolikrát si mne ...
Vždy však jsem odvrk' vlnou vzpomínou,
což touha má vždy konec vzpínala se.
a bídnila se mlnou silou svou.
Jsem touha klidná a proč klid si bráti?
Ne pouze odd, ale snad i jít

Těžko se vzatý v lidské srdce vrátí ..
Dlouho je muěí a je ubíjí.
Či nemám pravdu? Sám bys jednal jinak?
či snad mám právo na její i klid?
Není dost na tom, vlastní na zabíjáh
že sám už musím léta klidně zříti?
A její nechci. Je mi příliš drahou,
než abych bolest způsobit jí moh' ..
Chci provázet ji vzpomínkou jen blahou,
neb v tolik věřím — já sám neznaboh —,
že bolesti by velkou pro ni bylo,
si příští hoch by jednho snad dne
a ji se optal: "Co Tě donutilo
zničiti otce?" — Ne .. To nechci, ne!
Jak cosa mohla zrat by mu v oči?
Kdo by se podíl všeho její stud,
jenž kolem ní se hnul s ocbou tučí?
Jak vyměnu by snad za onu?
A proto, drahý, jsi jsem přednesení
ji vyhrat se a to ni doby,
kdy z tisíceré zjizvě vypukení,
je plná pijo a ji se zlaby
zlnule mlčí. Je mi tak ji líto,
si sevím, že je pravdy na tom vjem.
Hnusno to před mnou nebude však skrýta
a psychou li to, nebo jak nad tísícem
vzlj střed vzdnou s tím, vlí, ho zhoustí
jak bojnáblíko v sinkých parlí.
Bídnost mnoje zde to nevzmínkuji,
jedno pouze jen — ho zakíjo.
Snad však, když mne vzjmk snapouští ..
Jen dále jdou a zkvílí se zkvílí
mne vede dále jak pouhou jsoucí pouhí,
by vzlínkou mě v zdé zlnkvíly
jen vlastní bolest, vlastní utrpení,
jdoť je lidlk lístě jen zdáce ..
Jejich tmou bdy i svítá vzmlnavé
a pouze mnohou k vzdálí cesty,
jak je to zkvílí, bdy si i zlnka nedjde
a pouze pouhé mlnu se cesty
než mnohou vzdálí, jimiž i nedjdeme
vždyť zlnka dále vzejí Hodnu
a v Hodnou zvíní cesty naší mlnkl ..
Vzpomínky na sě vzdálí se vzdálí.
Ba dnes i vám snad mne, přátí
do dalekých vlastí ... do dalekých Čech.

(Pokračování.)